

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

ΕΤΟΣ 6ον - ΕΚΤΑΤΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

7 ΜΑΡΤΙΟΥ 1975

ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΡ. ΛΑΙΜΟΥ,
ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΟΓΟΦΕΤΟΥ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,
Μ. ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ ΤΟΥ ΕΝ CHAMBESY ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ
ΚΑΙ ΚΤΙΤΟΡΟΣ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩ, ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ ΠΑΥΛΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ
TÉLÉGR. ORTHODOXIA-GENÈVE * TÉL. (022) 58 16 29 * 37, CHEMIN DE CHAMBÉSUY, 1292 CHAMBÉSUY-GENÈVE, SUISSE

Ἡ "Ἐπίσκεψις" ἐπιδιώκει νὰ ἐνημερώνη τοὺς ἀναγνώστας τῆς περὶ τῆς ζωῆς τῶν Ἐκκλησιῶν. Δὲν φέρει εὐθύνην διὰ τὰς ἀπόψεις τὰς ἐκφραζομένας εἰς τὰς δημοσιευομένας εἰδήσεις. Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευσις τοῦ περιεχομένου τοῦ Δελτίου μέ ἀπλήν ἔνδειξιν τῆς προελεύσεως.

ΕΚΔΗΜΙΑ

Τὴν 3ην πρωϊνὴν τῆς 1ης Μαρτίου ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Ἄρχων Μέγας Λογοθέτης τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Γεώργιος χρῆστου Λαιμός εἰς τό ἐν Γενεύῃ Νοσοκομεῖον Cantonal. Ἡ μοιραία κρίσις τοῦ πνευμονικοῦ οἰδήματος ἤρχισε τὴν Δευτέραν, 24ην Φεβρουαρίου, εἰς τό ἐν Chambésy Ὁρθόδοξον Κέντρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὅπου ὁ ἐκλιπὼν εὕρισκετο πρὸς σύσκεψιν μετὰ τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Κέντρου καὶ τῶν ἀρχιτεκτόνων τοῦ ἀνεγειρομένου νέου κτηριακοῦ αὐτοῦ συγκροτήματος καὶ τοῦ ἐν τῷ περιβόλῳ αὐτοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου. Ἀφοῦ ἐδόθησαν εἰς αὐτόν αἱ πρῶται βοήθειαι, μετεκομίσθη οὗτος ἀμέσως εἰς τό Γενικόν Νοσοκομεῖον Γενεύης, ὅπου τελικῶς ἐπῆλθε τό μοιραῖον τὴν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου, 1ης Μαρτίου. Ἄμα τῷ γεγονότι, ὁ Μητροπολίτης Τρανουπόλεως Δαμασκηνός ἀνήγγειλε τὴν θλιβεράν εἵδησιν εἰς τόν Οἰκουμενικόν Πατριάρχην Δημήτριον διὰ τοῦ ἀκολούθου τηλεγραφήματος :

Ἐν θλίψει βαθυτάτῃ γνωρίζω Μητρί Ἐκκλησίᾳ, ὅτι Ἄρχων Μέγας Λογοθέτης Γεώργιος Λαιμός ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ σήμερον Σάββατον τρίτην πρωϊνὴν εἰς Hospital Cantonal Γενεύης - Λεπτομέρειαι περὶ νεκρωσίμου ἀκολουθίας ὑποβληθήσονται προσεχῶς - πανευλαβῶς.

Τρανουπόλεως Δαμασκηνός

Τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Μητροπολίτης Τρανουπόλεως ἀπέστειλε δεύτερον τηλεγράφημα εἰς τόν Οἰκουμενικόν Πατριάρχην, γνωρίζων αὐτῷ τὰ τῆς προγραμματισθείσης κηδείας τοῦ ἐκλιπόντος:

Εὐλαβῶς ὑποβάλλεται Μητρί Ἐκκλησίᾳ ὅτι νεκρῶσιμος ἀκολουθία Ἄρχοντος Μεγάλου Λογοθέτου τελεσθήσεται προσεχῆ Τετάρτην πέμπτην τρέχοντος, ὥραν 14ην Ἄναμένονται ὁδηγίαι Ἑμετέρας σεπτῆς Κορυφῆς.

Τρανουπόλεως Δαμασκηνός

Τὴν ἐπομένην, Κυριακὴν 2αν Μαρτίου, ὁ Μητροπολίτης Τρανουπόλεως ἐλάμβανεν ἀπαντητικῶς τὸ ἀκόλουθον Πατριαρχικὸν τηλεγράφημα καθορίζον τὰ τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας τοῦ ἀποβιώσαντος :

Συνοδικῶς ὠρίσθη κηδεῖα Μεγάλου Λογοθέτου Γεωργίου Λαιμοῦ τελεσθῆ ὑπὸ Μητροπολιτῶν Αὐστρίας, Καλαβρίας, Τρανουπόλεως - Ὑμετέρα Ἱερότης ὀρίζεται ἐμπρόσωπος Πατριαρχείου, ἐντελλόμεθα ἐκφωνήσῃ ἐπικηδειον, διαβιβάσῃ οἰκογενεῖα συμπάθειαν Ἐκκλησίας - προσεχῆ Τρίτην, ὥραν δεκάτην τρίτην τελεῖται ἐν Πατριαρχικῷ Ναῷ Πατριαρχικὸν καὶ Συνοδικὸν Τρισάγιον.

Πατριάρχης Δημήτριος

Ἐπὶ πλέον τὴν 4ην Μαρτίου, κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης, ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ Ἄρχοντος Μ. Λογοθέτου τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας Γεωργίου Λαιμοῦ, ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον αὐτοῦ, ὡς πιστοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανοῦ, ὡς πλήρως ἀφωσιωμένου τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ὡς ἀνθρωπιστοῦ, καὶ εἰδικώτερον ὡς μεγάλου χορηγοῦ πρὸς τὸ ἐν Chambésy τῆς Γενεύης Ὁρθόδοξον Κέντρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἐκ τῶν κυρίων μετὰ τῆς ἀειμνήστου συζύγου αὐτοῦ Κατίγκως Λαιμοῦ κτιτόρων αὐτοῦ καὶ κυρίου κτίτορος τοῦ ἐν τῷ περιβόλῳ αὐτοῦ ἀνεγειρομένου μεγάλου Ὁρθοδόξου Ναοῦ. Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος, συμμερισθεῖσα πλήρως τὸ Πατριαρχικὸν τοῦτο ἐγκώμιον, ἠύχθη ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου. Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης καὶ οἱ Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς κατήλθον ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸν Πάνσεπτον Πατριαρχικὸν Ναὸν καὶ, κατὰ τὴν ἔκπαλαι ἐν τοῖς Πατριαρχείοις κρατοῦσαν Τάξιν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Μ. Λογοθέται κατευοδοῦνται ἐξοδίως ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Συνόδου, ἐτέλεσαν, ψαλλόντων τῶν Πατριαρχικῶν Χορῶν, καταनुκτικὸν Τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μεταστάντος, παρουσίᾳ τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς,

τῶν Ὀφφικιάλων τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καί κοινοτικῶν παραγόντων τῆς Ὁμογενείας.

Ἐν Γενεύῃ ἐπίσης, ἀπό τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδημίας μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας, ἐτελεῖτο καθ' ἐκάστην Τρισάγιον ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἐκλιπόντος.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Μ. Λογοθέτης τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Γεώργιος Λαιμός ἐγεννήθη τό 1900 εἰς τὰς Οἰνούσσας τῆς Χίου. Σπουδάσας εἰς τήν Νομικήν Σχολήν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐξήσκησεν ἀκολούθως τό ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου εἰς Ἀθήνας. Κατέστη συντόμως γνωστός διὰ τὰ δημοσιεύματα αὐτοῦ ἐπί θεμάτων τῆς εἰδικότητός του, ἀναδειχθεῖς ἀργότερον Διευθυντής τοῦ Ναυτικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεώς του εἰς Λωζάννην διεκρίθη ἀμέσως ὁ Μ. Λογοθέτης Γ. Λαιμός ὡς πρωτοπόρος εἰς τήν ἐκεῖ ἐξέλιξιν τῆς Ἀδελφότητος τοῦ Ἁγίου Γερασίμου. Ἰδρυσε τήν ἐκεῖ Fondation Κατίγκω καί Γεωργίου Λαιμοῦ πρός χορηγίαν ὑποτροφιῶν εἰς φοιτητάς, ἐξέδιδε δέ κατὰ τήν τελευταίαν πενταετίαν τό περιοδικόν "Πανευρώπη-Ἑλληνισμός". Ὁ ἀποδημήσας ἦτο ἐπίσης γνωστός εἰς τόν χώρον τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας μόλις πρό τριετίας ἐξώπλισε πλήρως τό "Νοσηλευτικόν Ἰδρυμα τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος".

Ὁ ἐκλιπών Μ. Λογοθέτης ἔγινε κυρίως γνωστός διὰ τῆς συστάσεως τοῦ ἐν Chambésy Γενεύης Ὁρθοδόξου Κέντρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν εἰς τῶν κυρίων ἐμπνευστῶν, Μ. Εὐεργέτης αὐτοῦ καί Κτίτωρ τοῦ ἐν τῷ περιβόλῳ αὐτοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Παύλου.

ΚΗΔΕΙΑ

Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία τοῦ ἐκδημήσαντος Μ. Λογοθέτου Γεωργίου Λαιμοῦ ἐτελέσθη εἰς τό παρεκκλήσιον τοῦ ἐν Chambésy Ὁρθοδόξου Κέντρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τήν Τετάρτην, 5ην Μαρτίου, ἱεουργούντων τῶν Μητροπολιτῶν Αὐστρίας Χρυσοστόμου, Καλαβρίας Αἰμιλιανοῦ καί Τρανουπόλεως Δαμασκηνοῦ, τῶν ἀρχιμανδριτῶν Χερουβεῖμ Μαλισιάνου, Πρωτοσυγκέλλου τῆς Μητροπόλεως Αὐστρίας, Καλλίστου Βαφειᾶ, Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος Νικαίας, καί Βλασίου Λαυριώτου, Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος Λυῶνος, καί τῶν πρεσβυτέρων Ἐμμανουήλ Σημαντηράκη, Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος Ζυρίχης, καί Ἀλεξάνδρου Ἰωσηφίδου, Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος Λωζάννης. Παρέστησαν δέ συμπροσευχόμενοι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων καί Μ. Βρετανίας Ἀθηνάγορας, ὁ Μητροπολίτης Γαλλίας Μελέτιος, ὁ Ἐπίσκοπος Ἐλαίας Αὐγουστῖνος, Βοηθός τῆς Μητροπόλεως Γερμανίας, ὁ Βουλευτής Χίου Ε. Μπουρνιάς, ἐκπρόσωπος τῶν Προέδρων τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καί τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς, ὁ πρῶην Πρόεδρος τῆς Ἑλβετικῆς Βουλῆς Α. Guinand, ὁ εἰς Ἑλβετίαν Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος Ἀντ. Πρωτονοτάριος, ὁ Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς Γενεύην Μ. Παλάσκας, ὁ Πρέσβυς Νικ. Χατζηβασιλείου, ὁ Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς Ζυρίχη Κ. Γιέρτσος, ὁ Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς Λυῶνα Ρ. Παππαδούκας, ὁ Πρόεδρος τοῦ ἐν Λωζάννη Συνδέσμου Ἑλληνο-ελβετικῆς φιλίας R. von der Muhll, ἄλλοι ἐπίσημοι καί πλῆθος πιστῶν.

Τόν ἐπικήδειον, συνοδικῆ ἀποφάσει, ἐξεφώνησεν ὁ Μητροπολίτης Τρανουπόλεως Δαμασκηνός, ἀναφερθεῖς εἰς τήν παραδειγματικήν ἀφοσίωσιν καί τό πολύπλευρον ἔργον συμπαραστάσεως τοῦ ἐκλιπόντος πρός τήν Ἐκκλησίαν. Ὑστατον χαιρετισμόν πρός τόν ἐκδημήσαντα ἀπηύθυναν ἐπίσης ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως Ε. Μπουρνιάς καί, ἐκ μέρους τῶν συγγενῶν, ὁ Ν. Χατζηπατέρας.

Ὁ νεκρὸς τοῦ ἐκλιπόντος Μ. Λογοθέτου διεκομίσθη ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ κοιμητήριον Λωζάννης, ὅπου κατετέθη πλησίον τῆς συζύγου αὐτοῦ Κατίγκως Λαιμοῦ. Τὰ λείψανα δὲ ἀμφοτέρων θά μετακομισθοῦν ἐν καιρῷ εἰς τὴν κρύπτην τοῦ ἐν Chambésy Ναοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ ὁποίου ἀμφότεροι ὑπῆρξαν Κτίτορες.

Ἐπηκολούθησεν ἐν συνεχείᾳ σύντομος δεξίωσις εἰς τὸ ἐν Λωζάννῃ Ξενοδοχεῖον τοῦ Lausanne Palace. Κατ'αὐτὴν ἀνεγνώσθη τὸ κείμενον ὑστάτου χαιρετισμοῦ πρὸς τὸν ἐκδημήσαντα τοῦ ἐξαδέλφου αὐτοῦ Ἀνδρέου Λαιμοῦ, κωλυθέντος νὰ παρευρεθῆ. Ὁμίλησεν ἐπίσης ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Ἑλληνο-ελβετικῆς φιλίας τῆς Λωζάννης R. von der Mühl ἐξάρας τὴν γενναιοδωρίαν καὶ τὰ μεγαλόπνοα σχέδια τοῦ ἀειμνήστου Μ. Λογοθέτου.

Μητροπολίτου Τρανουπόλεως Δαμασκηνοῦ ἐπικήδειος εἰς τόν Ἄρχοντα
Μ. Λογοθέτην Γεώργιον Χρ. Λαιμόν (5.3.1975)

Ἐντολῇ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τό ὁποῖον ἔχω τήν τιμήν νά ἐκπροσωπῶ, κατά τήν παροῦσαν ἐξόδιον ἀκολουθίαν σου, ἀπευθύνω σοι τόν ἐπικήδειον λόγον. Καί ἡ ἐντολή τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου τοῦ Α' καί τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, συμπίπτει πρός ἐκφρασθεῖσαν προσωπικήν σου ἐπιθυμίαν ὅπως σέ "νεκρολογήσω". Αἰσθάνομαι ὁμολογουμένως, ὅπως ὁ Ἱερός Αὐγουστίνος, ὁ ὁποῖος πάσχων ἐνδομύχως ἀπό τήν πληγὴν πού τοῦ κατέφευρεν ἡ διακοπεῖσα γλυκυτάτη συνήθεια νά ζῆ τήν στοργήν τῆς Ἁγίας Μητρός του, ὅταν τήν εἶδε νά παραδίδη τό πνεῦμα της εἰς τόν Θεόν της, ἔζησε τό ἀκόλουθον δίλημμα: ἀπό τό ἕνα μέρος ἐπεθύμει νά κλαύσῃ καί νά φωνάξῃ μέ τήν φωνήν τῆς καρδίας του, ἀπό τό ἄλλο ὅμως τόν συνεκράτει ἡ πίστις ὅτι δέν ἦτο πρέπον νά ἱερολογήσῃ "τό πένθος ἐκεῖνο μέ δάκρυα καί στεναγμούς, διὰ τῶν ὁποίων συνηθίζεται νά θρηνηῖται ἡ ὑποτιθεμένη δυστυχία τῶν θνησκόντων... Ἄλλ' ἢ μητέρα μου δέν ἀπέθνησκε δυστυχῆς, οὔτε ἀπέθνησκεν ἐξ ὀλοκλήρου. Ἀπόδειξιν τούτου μάς παρεῖχον τά ἦθη της, ἡ ἀνυπόκριτος πίστις της καί ἄλλοι βέβαιοι λόγοι".

Σοῦ τό ἔλεγον τότε, ὅταν ἐξέφραζες τήν ἐπιθυμίαν καί τό ἐπαναλαμβάνω καί αὐτάς τάς ἱεράς στιγμάς, πῶς ἡ ζωὴ δέν νεκρολογεῖται, πῶς ἐκεῖνος πού ἀπέρχεται ἐνδοξα ἐν Χριστῷ "κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται" (Ἰωάν. ια, 25). Δέν ἀποθνήσκει ἡ μετουσιουμένη εἰς ἔργα ἀγάπῃ. Ὁ εὐεργετῶν τό γένος τῶν ἀνθρώπων τυγχάνει τῆς ἀθανασίας. Καί ἡ ἱστορία ἀποθανατίζει τάς ἀρετάς του καί τήν μνήμην του. "Ὡσπερ ὁ Θεός, λέγει Γρηγόριος ὁ Νύσσης, ... μεγαλόφρων καί εὐεργετικός καί φιλόανθρωπος... οὕτω καί τό Ἐκείνου μίμημα τόν ἀνθρωπον ἡγητέον, ὅταν ἔχη κατά φύσιν ὁμοίως ἔχειν, καί οὕτως ἔχοντα εἶναι ζηλωτόν".

Οἱ λόγοι μου οἱ ὁποῖοι θά ἀκολουθήσουν, ἀδυνατοῦν νά ἐκφράσουν τήν πολύπλευρον βιωματικήν σου προσωπικότητα, ἡ ὁποία εὐρίσκεται "ὑπέρ λόγον καί ἔννοιαν". "Οὐ γάρ πρότεραι τῶν οὐσιῶν αἱ

λέξεις - ὡς λέγει Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος - ἀλλ' αἱ οὐσίαι πρῶται καὶ δεύτεραι τούτων αἱ λέξεις". Καὶ ὁμως ἄρξομαι τοῦ λόγου.

Ὁ Ἄρχων Μέγας Λογοθέτης τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Γεώργιος Δαιμόν, ἐγεννήθη τό ἔτος 1900 εἰς τὰς ἐνδόξους Οἰνούσας τῆς Χίου. Γαλουχηθεὶς ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν γονέων του Χρήστου καὶ Μαρίας καὶ περατώσας τὴν στοιχειώδη καὶ Μέσην ἐκπαίδευσιν εἰς τὴν γεννέτειραν τῶν θαλασσομάχων, ἐγγράφεται ἀκολούθως 18ετῆς τὴν ἡλικίαν εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἔνθα καὶ διεικρίθη διὰ τὴν ἐπιμέλειαν, τό ἦθος του καὶ τὰς προσιδιαιζούσας αὐτῷ πνευματικὰς ἀνησυχίας. Μέ τὴν διανοητικὴν ὀξύτητα ἢ ὁποία τὸν διέκρινε, ἤσκησεν εἰς Ἀθήνας τό Νομικόν ἐπάγγελμα, ἔχων ὡς ἀκαταμάχητον ὄπλον ἐπιτυχίας τὴν εὐθυκρισίαν του καὶ τὴν γνωστὴν εἰς ὅλους ρητορίαν του. Τὴν ἀκαταπόνητον δραστηριότητά του τὴν ἱκανοποιεῖ δημοσιογραφῶν παραλλήλως ἐπὶ θεμάτων τῆς εἰδικότητός του κυρίως ναυτιλίας, ναυτικοῦ δικαίου καὶ ναυτικῆς ἐκπαιδεύσεως. Ἐν συντομίᾳ ἀναφέρω ὠρισμένας ἐκ τῶν κυριωτέρων περιοχῶν τῆς δράσεώς του, μετὰ τῶν πλέον χαρακτηριστικῶν ἐπιτευγμάτων του, ἀνευ αὐστηρᾶς χρονολογικῆς κατατάξεώς των. Γενέτειρα - Πειραιεύς - Ἀθηναί. Λονδῖνον - Νέα Ὑόρκη - Λωζάννη - Chambésy.

Κατ' ἀρχὴν Γεννέτειρα Πειραιεύς - Ἀθηναί. Διετέλεσε Διευθυντῆς τοῦ Ναυτικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος. Ὑπῆρξεν ἐμπνευστῆς καὶ εὐεργέτης ὄλων τῶν ἐκπαιδευτικῶν Ἰδρυμάτων τῶν Οἰνουσῶν. Ἀστείρευτος ἐξ ἐπόψεως ἰδεῶν καὶ φαντασίας, γίνεται ὁ ἐμψυχωτῆς τῶν Συλλόγων "Φίλοι Οἰνουσῶν", καὶ "Ναυτιλίας καὶ Παιδείας Οἰνουσῶν". Ἰδρύει τό θαυμάσιον Δημοτικόν Σχολεῖον "Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος" εἰς τὴν γενέτειράν του καὶ τὸν Οἶκον Διδασκάλου τῆς Χίου. Ἐχων ὡς μόνιμον γνώμονα τῆς ζωῆς του τό τοῦ ποιητοῦ Μενάνδρου "Τί ὠραῖον δημιούργημα εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν εἶναι ἄνθρωπος", τό ὁποῖον εὐχαρίστως ἐπανελάμβανε, ἰδρύει κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Κατοχῆς συσσίτια δι' ἄπορα παιδιὰ καὶ ὄρφανὰ. Σχεδιάζει τό μοναδικόν καὶ πρωτοποριακόν ἔργον ἐπιδοτήσεως τῶν οἰκογενειῶν τῶν ναυτικῶν, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸν πόλεμον ἀπεικλείσθησαν ἐπὶ 5ετίαν ἀπὸ τοὺς οἰκείους των. Ἐξοπλίζει μόλις πρό τριετίας τό Νοσηλευτικόν Ἰδρυμα τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀντὶ 8 ἑκατομμυρίων δραχμῶν. Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις, ὅσα οὐκ ἔστι γεγραμμένα,

αὶ ἀμαρτύρητοι καὶ ἀγνωστοὶ μαρτυρίαι τοῦ καὶ εὐεργεσίαι τοῦ, ὕλικαὶ καὶ πνευματικαὶ, πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε νὰ ἀγαπᾷ.

Εἰς τὸ Λονδῖνον, ἰδρύει πρὸ τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, τὸ ἔτος 1937, ἓν ἐκ τῶν πρώτων Οἰνουσσιακῶν Γραφείων "LEMOΣ καὶ PATERAS". Τὸ ἔτος 1952, ἰδρύει τὸ Οἰνουσσιακὸν ἐφοπλιστικὸν Γραφεῖον "Ἀδελφοὶ Γ. Λαιμοῦ". Τὸ ἔτος 1959 ἐμπνέει τὴν σύστασιν τῆς Ἐνώσεως Κυριῶν καὶ Νεανίδων. Εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην προσφέρει τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας τοῦ εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ, μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον. Ἡ Λωζάννη εἶναι τὸ πλέον μακροχρόνιον ὀρμητήριον τῆς ζωῆς τοῦ. Ἐκεῖ ἐγκαθίσταται μετὰ τῆς ἡγαπημένης τοῦ συντρόφου Ἀρχοντίσσης Κατίγκως, τὸ γένος Διαμαντῆ Πατέρα, τὸ ἔτος 1948, μετὰ 18ετές ἁρμονικὸν μοίρασμα ὄλων τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς των. Εἰς Λωζάννην πρωτοπόρος εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς Ἀδελφότητος τοῦ Ἁγίου Γερασίμου. Συμπαραστάτης, πρόθυμος συνοδοιπόρος καὶ σύμβουλος. Ἰδρύει τὴν Fondation Κατίγκω καὶ Γιώργης Λαιμός καὶ ἐκδίδει καὶ διευθύνει τὰ τελευταῖα ἔτη τὴν ἐφημερίδα "ΠΑΝΕΥΡΩΠΗ-ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ".

Ὁ κυριώτερος σταθμὸς τῆς ζωῆς τοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν καθιστᾷ εὐρύτερον γνωστὸν καὶ μάλιστα ἐπὶ βάσεως διορθοδόξου καὶ διαχριστιανικῆς, εἶναι ἡ ἐνταῦθα βιουμένη πραγματικότης τοῦ Ὁρθοδόξου Κέντρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξεν ἐμπνευστής, Μέγας Εὐεργέτης καὶ Κτήτωρ τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Παύλου. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὸν ἐτίμησε προσφάτως μέ τὸ ὕψιστον ὀφφίκιον τοῦ Μεγάλου Λογοθέτου καὶ ἐπὶ τῇ εἰς Κύριον ἐκδημίᾳ τοῦ ἐτελέσθη χθές Πατριαρχικὸν Συνοδικὸν Τρισάγιον εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἡ Αὐτοῦ Ἀγιότης ὁ Πάπας Παῦλος ὁ Στ', ἐν ἐκτιμήσει τῆς εὐρυτέρας σημασίας τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν συμβολῆς τοῦ, τὸν διέκρινε τὸ ἔτος 1972 μέ τὸ παράσημον τοῦ Ταξιάρχου τοῦ Τάγματος Γρηγορίου τοῦ Μεγάλου.

Ἀγαπητοί μου. Ὁ Χριστός καί ἡ Ἑλλάς ἦσαν οἱ δύο ἄξιοι περὶ τοὺς ὁποίους ἐστρέφετο ἡ ζωὴ τοῦ Ἀρχοντος Γεωργίου Λαιμοῦ. Ἦτο Χριστολογικός καί Παυλικός εἰς τὰς πεποιθήσεις του. Φορεὺς ἐνυπόστατος τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ "ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι, καί περισσὸν ἔχωσιν" (Ἰωάν. ι'10). Ὁ Παῦλος τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ὡς τὸν κατ'ἐξοχὴν ἐνσαρκωτὴν τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, ἦτο ὁ ἐμπνευστής του. Δέν εἶναι τυχαῖον ὅτι δύο ἔργα του, τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον τῆς Γεννητείας του καί ὁ ἐνταῦθα Ἱερός Ναός, φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Μεγάλου Ἀποστόλου. Ἴσως διότι ἐγνώρισε καί ὁ ἴδιος κάποιο ὄραμα Δαμασκοῦ. Ἴσως διότι ὁ Παῦλος προσιδίαζεν εἰς τὴν φορτωμένην ἀπὸ πολλά καί ποικίλα γεγονότα ζωὴν του, τὴν ὁποίαν ἐχαρακτήριζεν ἡ παλῖρροια καί ἡ ἀμπατις καί ἐνίστε ἡ ἀντίφασις. Ἀνησυχίαι, εὐθύναι, μέριμναι παντοειδεῖς, πικρίαι, τραγικότης ἀλλὰ καί ἐπιτυχίαι, ἀνατάσεις, ἱκανοποιήσεις καί ἐνθουσιασμοί. Νοσταλγὸς φωτός, ἠρέσκετο νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν εὐχὴν "ὁ Χριστός νὰ μᾶς φωτίσῃ" καί νὰ ἀναφέρῃ χωρία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀφιερωμένα εἰς φωτεινάς προτροπὰς. "Ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός" (Ρωμ. ιγ' 12), "ὡς τέκνα φωτός περιπατεῖτε" (Ἐφεσ. ε'8). Εἶναι χαρακτηριστικὰ τῆς προσωπικότητός του τὰ ὅσα εἶπε συσχετίζων Φῶς καί Πατριαρχικὸν Κέντρον κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαινίων. Τὸ Ὀρθόδοξον Κέντρον, ἔλεγε τότε, "συμμετέχει τῆς πορείας τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Καί πιστεύει εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ διαλόγου μεταξὺ αὐτῶν. Προσδοκᾷ δέ ἐκ τοῦ διαλόγου τούτου τὴν ἐπανάληψιν τοῦ θαύματος τοῦ διαλόγου τοῦ Ἰησοῦ μετὰ τὴν ἡμαρτίδα παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ. Τὸ Ὀρθόδοξον Ἰδρυμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πιστεύει ὅτι ἡ συνεργασία καί ἡ ἐνότης ἐνεργείας τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, ἀποτελεῖ τὴν ἀπαραίτητον προπαρασκευὴν διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἐνώσεως αὐτῶν. Καί ἀποτελεῖ ταύτοχρόνως πολύτιμον ὑπηρεσίαν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου. Τὸ Ὀρθόδοξον Πατριαρχικὸν Κέντρον ἐξέλεξεν ὡς ἔδραν του τὴν ὡραίαν πόλιν τῆς Γενεύης. Ποία ἄλλη πόλις τοῦ Κόσμου ἔχει τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς διεθνοῦς ταύτης πόλεως! Εἶναι γεμάτη ἡ πόλις τῆς Γενεύης ἀπὸ ἐργαστήρια πολιτιστικοῦ, ἀνθρωπιστικοῦ, πνευματικοῦ φωτός... Τὰ ὄπλα τοῦ φωτός θὰ θριαμβεύσουν".

Ἀγαπητέ μου Γιώργη. Μὲ τὴν δύναμιν τῆς βουλήσεώς σου, ἐγνώρι-
 ζες νὰ ἀλλάξης τὸν ἑαυτὸν σου. Μὲ τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης σου, νὰ
 κατακτῆς καὶ νὰ μεταμορφώνης τοὺς ἄλλους. Καὶ μὲ τὴν δύναμιν τῆς
 σκέψεώς σου νὰ πιστεύης, ὡς ἄλλος κομπούκιος, ὅτι θὰ ἀλλάξης τὸν
 κόσμον. Δύο γεγονότα ἐπηρέασαν κατ'ἐξοχὴν τὴν ζωὴν σου καὶ σέ
 ὠδήγησαν εἰς τὴν μελέτην τοῦ θανάτου καὶ δι'αὐτοῦ εἰς τὴν συνεχῆ
 ἐργασίαν διὰ τὴν ἀθανασίαν. Ἡ ἐκδημία τῆς προσφιλεστάτης σου συ-
 ζύγου, Ἀρχοντίσσης Κατίγκως, Μεγάλης Εὐεργέτιδος τοῦ ἐνταῦθα
 Πατριαρχικοῦ Κέντρου τὸ ἔτος 1971 καὶ συγκιτήτορος τοῦ Ἰ. Ν. τοῦ
 Ἀποστόλου Παύλου, καὶ ἡ πρόσφατος ἀπώλεια τοῦ ἠγαπημένου σου
 ἀδελφοῦ Καπετάν Μιχάλη. Ἐνεβάθυνες εἰς τὸν θάνατον διὰ νὰ γνωρί-
 σης καλύτερον τὴν ζωὴν. Καὶ διῆλθες διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ κλαυθμῶ-
 νος διὰ νὰ προγευθῆς τὴν ἀθανασίαν. Τὸ εὐθραστον τῆς ὑγείας σου
 καὶ τὰ ἐπανειλημμένα πνευμονικά οἰδήματα, σέ ὠδήγησαν εἰς τὴν πρό-
 γευσιν τοῦ θανάτου. Ἦτο συνοδοιπόρος σου ὁ θάνατος καὶ ἀφοῦ τὸν
 συνήνητησες καὶ συνεφιλιώθης μαζί του, ἠδύνασο νὰ ὀμιλῆς προσφάτως
 ἐν ἡρεμίᾳ καὶ ψυχραιμίᾳ περὶ θανάτου καὶ ψυχῶν ἀναστάσεως. Ἐζῆσα
 κάπως τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν ὕπνον σου,
 καὶ τὴν ἐπομένην Σάββατον, 1ην τοῦ μηνός τὴν εἰς Κύριον ἐκδημίαν
 σου. Καὶ μὲ ἐπροβλημάτισες μὲ τοὺς δύο σου ὕπνους. Ἐπίστευσα ὅτι
 ἐάν ὁ ὕπνος εἶναι εἶδος θανάτου, τότε θὰ ἦτο προτιμότερον δι'ἐσέ
 ἕνα εἶδος διαρκεστέρου ὕπνου. Ἐνεθυμήθην τοὺς στίχους τοῦ Ἀμβρο-
 σίου καὶ τοὺς ἐφήρμοσα κατὰ τρόπον ἀλληγορικόν εἰς τὴν περίπτωσίν
 σου.

"Ὁ Θεός...

πού φωτίζει τὴν ἡμέρα μὲ τὴν λάμψη τοῦ φωτός
 καὶ χαρίζει τοῦ ὕπνου τὰ ἀγαθὰ τὴν νύκτα"

"Ἄς ἀναπαύσῃ ἀπὸ τὸν μόχθο τῆς ἡμέρας

τό ἐξαντλημένο σῶμα

καὶ ἄς ἀνακουφίσῃ τό κατακουρασμένο πνεῦμα

καὶ ἄς καταπραῖνῃ τὴν ἀγωνία τῆς ὁδύνης.

Κατὰ τὰς τελευταίας σου ἡμέρας, αἱ σκέψεις σου καὶ οἱ διαλο-
 γισμοί σου καὶ τὰ ἔργα σου εἶχον μεταθανάτιον προβληματισμόν καὶ
 προοπτικὴν. Ἐζῆσα τό μέστωμα τῆς ζωῆς σου, τὴν ἀποθησαυρισμένην

πεῖραν σου, τήν εἰρήνην τῆς ψυχῆς σου. Ἦσο δυνατός μέσα εἰς τήν ἀδυναμίαν σου, θεϊκός ἐπάνω εἰς τήν κλίνην τῆς ἀσθενείας σου. Σοφώτερος καί καλύτερος, ὅταν αἱ δυνάμεις σου ὀλιγόστευαν. Αὐτοανεκρίνεσο. Διερωτᾶσο ἐάν ἠδίκησες. Πρόθυμος νά διορθώσης ἐνδεχόμενα ἀνθρώπινα σφάλματα. Μεγαλεῖον. Ἀνεκάλεσα τότε εἰς τήν μνήμην μου, τό ἐρώτημα τοῦ Σωκράτους πρὸς τόν Κέφαλον καί τήν ἀπάντησιν τοῦ τελευταίου. "Τόσο μόνο πές μου ἀκόμα· Ποιό εἶναι κατά τήν γνώμην σου τό πιό μεγάλο ἀγαθό πού ἔχεις ἀπολαύσει ἀπό τήν μεγάλη σου περιουσία;" "... Ὅσοι δέν ἔχουν στήν συνείδησή τους τό βάρος καμμιᾶς ἀδικίας, ἀπαντᾷ ὁ Κέφαλος, τούς παραστέκει πάντα μιά ἐλπίδα γλυκειά καί "ἀγαθή τροφός τοῦ γήρατος", καθὼς λέει κι'ὁ Πίνδαρος· γιατί, πραγματικῶς, μέ πολλή χάρη εἶπε ἐκεῖνος, Σωκράτη, πῶς ὁποῖος πέρασε τή ζωή του μέ εὐσέβεια καί δικαιοσύνη,

γλυκειά ἢ ἐλπίδα τόν ἀκολουθᾷ
 συντρόφισσα στά γερατειά του,
 πού θεραπεύει τήν καρδιά
 καί κυβερνάει τά λογικά...

Ἦς πρὸς αὐτό λοιπόν, θεωρῶ ἐγώ, πῶς ἔχουν τά πλούτη μεγάλη ἀξία, ὄχι γιά κάθε ἄνθρωπο βέβαια, ἀλλά γιά τό μετρημένο καί φρόνιμο".

Ἦσθάνεσο εὐτυχής, διότι ὑπέστης κατά εὐλογημένην σύμπτωσιν, τήν τελευταίαν κρίσιν εἰς τό ἐνταῦθα Πατριαρχικόν Κέντρον, τό ὁποῖον τόσον ἠγάπησες, διὰ νά ὀδηγηθῆς ἀκολούθως εἰς τό Νοσοκομεῖον τῆς Γενεύης. Ἴσως διότι εἰς τό ὑποσυνείδητόν σου ἐπεθύμεις νά ἠρεμήσῃς πλησίον τῶν ἔργων σου, τά ὁποῖα ἐφιλοδόξεις νά ἴδῃς ὀλοκληρωμένα. Δι'αὐτό καί ἀπό τήν κλίνην τῆς ἀσθενείας σου ἀνέθετες τήν ἀγιογράφησιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ καί ὑπέγραφες ἐντολάς πληρωμῶν.

Ἀγαπητέ μου Ἄρχον Γεώργιε. Ἀπέρχεσαι ἱκανοποιημένος ἀπό τόν μάταιον τοῦτον κόσμον"ἐκεῖ ἔνθα οὐκ ἔστι θλίψις, οὐ στεναγμός"... διότι "σπεῖρων ἐν δάκρυσιν" εἶχες τήν εὐτυχίαν νά θερίζῃς καί ἐν ἀγαλλιάσει. Ἐνα κομμάτι ἀπό ἡμᾶς τούς ἰδίους τό παίρνεις μαζί σου. Καί σύ θά παραμείνῃς ὀρθίος καί ζωντανός εἰς τήν μνήμην μας. Πεθαίνουν ἴσως μόνον αὐτοί οἱ ὁποῖοι λησμονοῦνται. Δέν χάνονται οἱ ἀπερχόμενοι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ὅταν ἐξακολουθοῦν νά τούς τιμοῦν

καί τούς ἀγαποῦν ὄχι μόνον αἱ γενεαί ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι τούς ἐγνώρισαν, ἀλλά καί αἱ ἐπερχόμεναι, μέσῳ τῶν ἀθανάτων ἔργων των. Θά ἦτο ἀχαριστία νά σβύσωμεν τήν θλιψιν μας. Ἀλλά καί βλασφημία νά περιπέσωμεν εἰς ἀπόγνωσιν. Ἡ σεμνή καί ἔνδοξος προσωπικότης σου, ἐπιβάλλει νά φέρωμεν μέ ἀξιοπρέπειαν τό πένθος μας. Τό καλύτερον καί ἀρεστόν εἰς σέ μνημόσυνον τῶν συγγενῶν καί φίλων σου, θά εἶναι ἡ μίμησις καί ἡ συνέχεια τῶν εὐεργεσιῶν καί τῶν ἔργων σου.

Ἐντός ὀλίγου, θά ἀναπαύεσαι ἐν εἰρήνῃ μετά τῆς συζύγου σου. "Μακαρία ἡ ὁδός ἣ πορεύει σήμερον, ὅτι ἠτοιμάσθη σοι τόπος ἀναπαύσεως". Σᾶς ἀναμένει ἀμφοτέρους προσεχῶς, ὁ Ἰ. Ναός τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, διά νά σᾶς στεγάσῃ ὑπό τήν σκέπην του. Αἰώνια σου ἡ Μνήμη.

Ν. Κατζηπατέρα: ὕστατος χαιρετισμός ἐκ μέρους τῶν συγγενῶν.

Κοσμο-ἀγαπημένε καί πολὺκλαυστε Θεῖε μου,

Ἄλαλοι, βουβοί, σκυμμένοι ἐπάνω ἀπὸ τὸ φέρετρο πού περιβάλλει τὸ σεπτὸ καί τιμημένο σου σιήνωμα, ὅλοι μας ἀδελφοί, συγγενεῖς καί φίλοι, ἐκεῖνοι πού ἡ πελώρια ἀγάπη τῆς ψυχῆς σου ἀπεκάλει "παιδιά σου", προσπαθοῦμε νά συλλάβωμε τὸ ἀσύλληπτο, τὸ ἀδιανόητο, τὸ φρικτὸ γεγονός, ὅτι δέν σέ ἔχομε πλέον κοντά μας.

Τὸ φῶς ἔσβυσε, σάν τὸ χαμόγελο ἀπὸ τὰ χεῖλη σου. Ἐσκοτείνιασε. Καί ὅλοι εἴμεθα πιό δυστυχεῖς καί πιό πτωχοί, διότι στερούμεθα τὸν πακτωλὸ τῆς ἀγάπης, τοῦ πνεύματος, τῶν συμβουλῶν καί τοῦ ἐνδιαφέροντός σου.

Ὅλοι ἀπωλέσαμε. Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἓνα ἐκλεκτὸ καί σπάνιο μέλος τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας. Ὁ Κληρὸς καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἓνα μεγάλο εὐεργέτη. Τὸ Ἔθνος, ἓνα ἀφανῆ ἥρωα καί ὑπηρετή. Ἡ ἰδιαιτέρα πατρίς, ἓνα ἄξιον καί τετιμημένον τέκνον της. Ἡ κοινωνία ἓνα ἠθικὸ καί πνευματικὸ γίγαντα, ἓνα ἀνάματο λειτουργό. Ἡ οἰκογενειὰ σου, πού περιέκλειε ὅλους μας, ἓνα σοφὸ σύμβουλον καί ἀρχηγό.

Τὸ ἔργον σου εἶναι μέγα, εἰς βάθος καί πλάτος, καί οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει εἰς ὕμνον του. Εἶναι ἄλλωστε πασίγνωστο. Ξαπλώνεται, ἀπὸ τὸ ἰδιωτικὸ καί οἰκογενειακὸ ἐπίτευγμα εἰς τὸν θαλάσσιον στῖβον, ἕως τὰ ὕψη τῶν συλλήψεων ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ. Ἀπὸ τὴν νομομάθεια καί ἀφθαστον εὐρυμάθειά σου, ἕως τὴν ἐμπνευσι καί τὴν ἐγκαθίδρυσι τῶν πνευματικῶν καί ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων τῆς Οἰνούσσης μας. Ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίον, ἕως τὸ πλέον μεγαλεπίβολον ἔργον, ἐθνικῆς καί παγχριστιανικῆς συμβολῆς.

Δέν ἦσαν ὁ ἄνθρωπος ὁ κοινὰ σπουδαῖος, πού σε κάτι ξεχωρίζει καί ὑπερέχει, ἦσαν ὁ ἓνας, ὁ ἀνεπανάληπτος. Οἱ ἐμπνεύσεις σου, ἦσαν ὄνειρα. Καί αὐτὰ τὰ ξεπερνοῦσες. Σάν ἀετός, ἀπὸ κορυφῆς σέ κορυφῆ πετοῦσες. Αὐτὰ τὰ ὄνειρα, καί αὐτὲς τίς ἐμπνεύσεις ἄφησες πίσω σου κοντά μας, σάν ἀστείρευτη πνευματικὴ κληρονομία.

Ούτε τά πολλά καράβια, ούτε τά υλικά αγαθά, ούτε ή έγνοια τών επιγείων έκυριάρχησε τήν ζωή σου. Άλλά μάς έδίδαξες τήν όρθή χρήσι τοϋ πλούτου, τήν ύποταγή του είς τά έργα τής αγάπης, τήν ύπηρεσία τοϋ κοινωνικοϋ συνόλου και τοϋ κοινοϋ αγαθοϋ.

Λατρευτέ και άλησμόνητε Άρχοντα,

Όχι σαν άνηψιός ή συγγενής, αλλά σαν πνευματικό σου παιδί, σαν έκπρόσωπος τής νεωτέρας γενεάς τής Πατρίδος μας, πού αρχίζει τήν μέσην ήλικίαν και λαμβάνει πιά τίς τελικές κατευθύνσεις σ'αυτή τήν ζωή, σε ίκετεύω, δέξου τό δάκρυ τοϋ πόνου και τής εύγνωμοσύνης μας, σαν φόρο τιμής διά τήν πολύτιμη αυτή διδασκαλία, τής οποίας ύπήρξες ό πιστός ακόλουθος και φωτεινός όδηγός. Ή ανάμνησις τής γλυκυτάτης μορφής σου θά είναι για πάντα κοντά μας.

Και τώρα, έκ μέρους τής φιλτάτης μας Γενετείρας τών Οίνουσσών, ένα έκλειτό της πνευματικό τέκνο, φίλος σου έπιστήθιος, ό Άνδρέας Γ. Λαιμός, σοϋ άπευθύνει τόν ύστατο χαιρετισμό. Μή δυνηθείς νά παρευρεθής διά σοβαρούς λόγους ύγείας, και βαρυά πληγωμένος σαν όλους μας από τό σοβαρό άγγελμα, παρακαλεί νά άναγνωσθής τό ύστατο χαίρε τής Πατρίδος μας, μεταφέροντας τήν σκέψη και τόν πόνο τών άπανταχοϋ Οίνουσσίων :

* * * *

Ένα πελώριο μαϋρο σύννεφο σκεπάζει τόν οϋρανό τής ταπεινής, μικρής και πτωχής μας πατρίδος, τής Αίγνούσης, από τήν ήμέραν τοϋ φρικτοϋ άγγέλματος τοϋ θανάτου ενός διαλεγμένου τέκνου της, τοϋ Γιώργη Χρήστου Λαιμοϋ, στήν Γενεύην τής Έλβετίας. Και ένας άσταμάτητος πόνος σφίγγει τήν καρδιά μου από τήν όραν εκείνη, πού έδώ, στό Λονδίνο, άκουσα τό πιερό τοϋτο χαμπάρι.

Δέν έχω τήν δύναμη νά άντικρύσω μέσα στό φέρετρο τόν πιστό συμμαχητή μου στή ζωή και τό κουράγιο νά σταθώ συνοδός σ'όλην τήν έξόδιο τελετή πού θά γίνη εκεί στήν Γενεύη μέσα στόν σεπτό Ναό τοϋ Άγίου Παϋλου, πού Κτήτορας του αυτός, δέν άξιώθηκε νά χαρή τά επικείμενα έγκαίνιά του. Άκόμη δέν έχω τήν κυριαρχία και

τήν συγκράτησιν καί χαλιναγώγησιν τοῦ ψυχοπνευματικοῦ μου δυναμισμού γιά νά ἀκολουθήσω τό φέρετρο του καί νά τοῦ ἀπευθύνω τόν ὕστατον χαιρετισμό καί νά δώσω τόν τελευταῖον ἀσπασμό στό σεπτό πρόσωπό του.

Τό φέρετρο αὐτό δέν κλείνει μόνο μιά ἀνθρώπινη ζωή, ἀλλά μιά πολύτιμη Ἀξία, γιὰτί ὁ Γιώργης Χρήστου Λαιμός, πνευματική φυσιογνωμία πρώτου μεγέθους ξεπέρασε τά σύνορα τῆς πατρίδος μας τῆς Αἰγυπτύσεως καί ἔγινε μέ τό ἦθος καί τήν Ἀρετή του τό ἄστρο τῆς Τραμουντάνας, πρὸς τό ὅποιο θά στρέφεται ἡ μαγνητική βελόνη τῆς Πυξίδος τῶν ἐπερχομένων γενεῶν τῆς Αἰγυπτύσεως διὰ προσανατολισμό καί καθοδήγησιν εἰς τήν ζωή τους. Ἐγινε γιά ὅλον τόν ἐλληνικό ἔφοπλισμό καί γενικώτερα τόν Ναυτιλιακό Κόσμον τοῦ Γένους μας, ὁ ἑξαγιασμένος ἐρμηνευτής του, μέ τήν ἀσκητική ζωή του, μέσα στό κοσμοπολίτικο περιβάλλον τῆς καρδιᾶς τῆς Εὐρώπης.

Ἐγένετο ὁ ἱεροφάντης τῆς Ὁρθόδοξης Χριστιανικῆς πίστεως καί λατρείας ὁ ἀληθινός, ἔργῳ κῆρυξ τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ ἀήττητος τοῦ Χριστοῦ Στρατιώτης, ἡ ὑλοποίησις τῆς μεγάλης οὐρανοπνεύστου ιδέας τῆς θεμελιώσεως καί καταστήσεως ἑνὸς πνευματικοῦ Κέντρου τοῦ Οἴκου-μενικοῦ μας Πατριαρχείου εἰς τήν πόλιν ἐκεῖνην, ὅπου εἶναι καταστημένοι τόσοι διεθνεῖς θεσμοί, ὑπηρετοῦντες καί διακονοῦντες τήν διεθνή κοινωνική εἰρηνική συμβίωσιν. Πρόκειται διὰ ἔργο Μέγα. Καί σάν νομοτέλεια τῆς Δημοτικῆς μας Μούσας πού γιά τά μεγάλα ἔργα ἀπαιτεῖ τήν θυσίαν τοῦ πρωτομάστορα, ἦλθεν ὁ θάνατός του γιά νά στερεώσῃ τό θεόπνευστον ἔργον του.

Τό Οἴκουμενικό μας Πατριαρχεῖο, στό φτωχό καί ταπεινὸ Φανάρι, θά ἐκπέμπῃ ἀπὸ τό πνευματικὸ αὐτὸ Κέντρο, ὡς τηλαυγῆς φάρος τό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας μας σ' ὅλη τήν οἰκουμένην. Καί δίκαια καί εὐλογα ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ Μητέρα καί ἡ τροφὸς ὄλων τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν, ὅπου καί ἂν κατοικοῦν καί ἀναπνέουν, τοῦ ἀπέ-νειμε τόν ἱστορικῶς μεγάλο τίτλον τοῦ Μεγάλου Λογοθέτου τῆς Ἐκ-κλησίας.

Ἀλλά καί ἡ φωνή τοῦ βασανισμένου μας Γένους, ἀπὸ μιᾶς τριακονατετίας ἐξεπέμπετο ἀπὸ τήν Λωζάννην, ὅπου καί τό κατοικητήριόν του, πρὸς διαφώτισιν τῶν ἄλλων Ἐθνῶν ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς του

πορείας καί τῆς δικαιώσεως τῶν προβλημάτων καί τῆς ἐπιβιώσεως του.

Τό δημοσιογραφικό του ὄργανο Πανευρώπη-Ἑλληνισμός ἀκτινοβολοῦσε τίς μαρμαρυγές τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος, μέ τό ὅποιο ἦτο ἐμποτισμένος ὁ πολυδάκρυτος Νεκρός τῆς Γενεῦης.

Ἀγαπητέ μου Γιώργη,

Τήν ὥρα αὐτή τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ πού ἐσύ πορεύεσαι πρός "τὴν μακαρίαν ὁδόν, ὅπου ἠτοιμάσθη σοι τόπος ἀναπαύσεως", καί ἐγώ εὐρίσκομαι ἀκόμη ἐδῶ εἰς τὴν ματαίαν ζωὴ προσδοκῶν τὴν κλησίν τοῦ Κυρίου, μοῦ ἔρχεται στήν μνήμη ἡ ρῆσι τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Παύλου "Ἐγώ γάρ ἤδη σπένδομαι καί ὁ καιρός τῆς ἐμῆς ἀναλύσεως ἐφέστηκε· τόν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· ἀπόκειται μοι οὖν ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ δίκαιος Κριτής".